

głód

Wiesław
Ciesielski

głód

głód

Wiesław
Ciesielski

Wydawnictwo Morskie Gdańsk 1986

Opracowanie graficzne
Zygmunt Gornowicz

15 C Reg. 82

179334

821.162.1-1

~~130432~~

824-1

MBP Słupsk Centrala

130432

Copyright by Wydawnictwo Morskie, Gdańsk 1986

ISBN 83-215-9208-2

* * *

tu umrzeć
płomień świecy tłący myśl
wydostać się z zasłony rąk
niech spopieleje twarz

tu umrzeć
gdzie słońce podnosi z ziemi
blask zranionej świecy
krwawiącą nadzieję życia

jakie imię ci nadam
synu zrodzony
z płomienia

W OTWARTE RAMIONA

wszystko co wokół wpisuje się na moją twarz
świетlistą zmarszczką cieniem zaczętego dnia
żyje
wybiegam by nie spóźnić się w ten wir przemijania
by trafić codziennie w miejsce sobie przygotowane
wypełnić ciepły jeszcze cień

chodzę i pytam nieznajomych
gdzie moje kąty i stół na środku
dłonie niosące talerz
i twoja dobroć pełna gorącej zupy

wszystko co wokół zamiera jak stracone chwile
nadzieje wielkie niedosięte
wśród nich ja toczący ciągłe zmagania
gdzie jest mój dom —
błądzisz poszukiwaczu złota
poszukiwaczu złudzeń

ŚWIĄTYNIE GŁODU

o zmierzchu rozżarzone światłem okna
przypominają o tysiącach ludzi
żyjących swoimi troskami
w kamiennych świątyniach głodu

palce zatopisz w miękkim mięszu
garścią nasycisz i odejdiesz
opuścisz ten głód który już ciebie nie chce
dążąc wciąż naprzód
ku innym nie znanym nikomu
wyspom dobrych nadziei

upadamy przed tobą
chlebie

* * *

zapatrzyłeś się w to swoje życie zapomniałeś
jak bunt rozsadza ciało jak puchną dłonie
oczekujesz znajomego by powiedzieć
że wszystko po staremu ta sama kobieta
w twoim życiu w twoim domu

zapatrzyłeś się i ktoś ciebie ominął
otarł się o twoje ramię
lecz nie mógł cię pamiętać
on nigdy się nie urodził —
ostatni potomek wrażliwości
synu — krzyczysz za nim
moje ręce nawykłe do pracy
wracaj szybko z podróży dookoła świata

* * *

nie mówmy o wielkiej miłości
by nie oszukiwać naszych śladów na plaży
krzyku ptaka wołającego o echo
morze cierpliwie przyjmie wszystkie protesty
jest głuche do szaleństwa

ciało twoje jest tak jasne że tonę
staję się cięższy od myśli
opadam jak kamień lecz przecież jestem kamieniem
na pewno nim jestem
żeby nie oszaleć

przychodzimy tutaj co noc
by palić na wzgórzu nie opodal
ogień ziemi obiecanej

* * *

w tych trawach jest żar
nie jesienny nie od zachodu słońca
od zieleni

i spłoniesz jak papierowy kwiat
od ciebie zajmą się chóry lasów
a przy przydrożnej kapliczce
staruszka po prostu zje śniadanie

i dasz mi dłoń — garstkę popiołu

* * *

ktos ciągle buduje we mnie dom
w którym wszystko ma swoje miejsce
stół łóżko krzesło
i ja mam w nim własne słowo
jako jedyny i godny rekwizyt
nieznany ktoś podaje talerz daleki
gdzieś ucieka poza pragnienie
w tym niesmaku sytości

bliski ktoś nie domyśla się
że mój dom jest już otwarty
czekam

by wszystko
raz na zawsze
w nim zamknąć

BLISKO SIEBIE

nikogo jeszcze nie słychać nawet zegar
beziemiennie odmierza czas
jesteśmy blisko siebie
nie mamy gdzie się podziać —
nasze ciała poziomo krzepnące purpurą

pamiętam czarny las i niebo jak pękło
rozdarłem ten skrawek
by mógł narodzić się dzień —
nasze dziecko

W DZIEWIĄTYM MIESIĄCU

zasłuchałem się
rękoma dotykając brzucha
głowa ręce nóżki tajemnie ukryte

mówisz — słuchaj uważnie
dziecko spakowało już walizki
czeka
aby przekroczyć granicę istnienia

przyłożyłem ucho do toru kolejowego
nadjeżdża pociąg albo już przejeżdżał
nie wiem gdzie jest moja droga
dokąd mam iść
z kranu krople spadającej wody
drażą ciszę uspionego dzwonu

nadziejo
w dziewiątym miesiącu życia
zasłuchałem się w tobie

* * *

zaczęty muśnięciem palców dom
z dnia na dzień będzie się zraszał
pochłaniał coraz więcej ofiar
uwikłany we własne szaleństwo
powstawania z martwych ruin
będzie budził do życia zatęchłe
sploty cegieł

przez okna i drzwi zaczęte w źrenicy
ślepe otchłanie
ten dom zawsze będzie istniał
choć przybył z bardzo daleka
znaczy dla mnie tak dużo
a zarazem tak mało

patrzę pod słońce — czuję gorzki grymas
ten dom jest we mnie
i nigdy go nie było

* * *

w której to godzinie w którym roku
dotykam przymrużonych powiek —
siedzisz przytulona do mnie plecami
przejmuje mnie twoje ciepło
zaczynam rozumieć że ktoś zostawił
otwarte drzwi do naszej miłości

a może jesteście parą staruszków
czekających na blade światło świec
i ten zapach kadzidła
tak doskonale oczyszczający powietrze
nie
między nami wyrosła jak rzeka
bruzda na twoim czole

MYŚL

nie wstydz się płaczu
na kolanach matki
owładnęły tobą krople słów
nie masz siły się dźwignąć
nagromadziłeś je
zasiałeś
a gdy zaczęły dojrzewać
uciekasz

nie wstydz się płaczu
gdyż nie ma takiej słabości
takiego upokorzenia
którego matka
by w tobie nie rozgrzeszyła

PUSTE STĄGWIE

pragnienie ogarnęło całego ciebie
wypełniło każdą myśl
oaza w której wyschło źródło
puste stągwie drzemiące w cieniu
dotykasz wargami kropli słowa
woda
brzmi jak wyrzut
i nikt jej nie przyniesie
na pustyni twojego serca
brakuje ci kogoś
który będzie ważniejszy
od twojego pragnienia

oddasz mu ostatnią kroplę
a on napelni stągwie

* * *

jakie to czyny
zostawiają na naszych twarzach
okrutne blizny
ułoż je na szali
i miej odwagę podać sobie
dłoń

pomyśl
jeżeli to uczynisz
to jakbyś pocałował żebraka

W OCZACH

kim jest ten bezimienny uciekinier
w samym sobie odnalazł kryjówkę
zaciśnął pięści trzyma za gardło
słowa protestu które zgorączkowane
na wargach usiadły

ten ktoś jest w twoich oczach
spogląda na wolność
właśnie wschodzi słońce
tak że chcesz wyskoczyć

ŹRÓDŁO

**strumień drążył granitowy kamień
gładził jego starcze czoło
zaczepnąłeś garść wody i piłeś do dna
gorzkie żale**

**nagle głuszcę poderwał się do lotu
on też pił wodę**

* * *

zajęły nas nasze dłonie
drewniane uściski szczerości
ktoś nas tego nauczył
znamy się z daleka
z przeciwnej strony stołu
zajęła nas nasza bliskość
drewniane pocałunki
skrywamy obrusem brudne plamy
nowy biały całun na wymiar
postaci
ułożymy potrawy dookoła
do głębi drewnianej modlitwy

* * *

wołasz mnie przez płomień
abym zamieszkał z Tobą

wołasz mnie przez bochen chleba
abym posilił się z Tobą

wołasz mnie przez Swój Krzyż
abym podniósł się z kolan

wołasz mnie z dalekiej pustyni
abym przyniósł dzban wody

umierasz z pragnienia

* * *

swoich palców ciepło zagubili
na skale granitowej
na chlebie i w niebie
swoich palców ciepło zostawili
na ustach i piersiach

zasypiają
ich obecność odchodzi
w głąb labiryntu nocy
pozostaje czułość
i niejasność snów
pozostaje problem prawdy
i fałszu
sens doskonałości granitu
pozostaje w strukturze formy
przebudzenie jest powrotem
do tajemnicy dłoni
i ciepła palców

ZAGUBIONE KROKI

o kulach szedł na podbój świata
czerwone z bólu słońce gasło w oczach
on mówił — jeszcze parę kroków
wierzył że zwycięży

dojrzewała pieśń w jego kulawym sercu
o wolnym człowieku któremu dane było
nie być niewolnikiem ani królem
w koronie ze złota czy drutu kolczastego

pukał do napotkanych domów
otwierała mu oczy pustka

podstępnie zaprowadzony na koniec świata
czyli do miejsca z którego wyszedł
ze zdziwieniem odnalazł
swoje
chore na wiarę serce

PŁOMIEŃ

spójrz

umiera płomień lampki oliwnej
osłaniasz dłońmi przed wiatrem
boisz się że gdy zgaśnie
nie znajdziesz w sobie tyle sił
aby na nowo go wskrzesić

* * *

doskonałość czterech nóg i oparcia
kulawe krzesło — pies kulawy
prześcieradło sufitu okrywa bezład
siedzę oparty bezwiednie
patrzę na ludzi

skrzypiące krzesło dla urojeń tylko
i szczeka na mnie wierny pies
dudni drewnianą nogą
w okno
otwieram

* * *

rzuciono do stóp moką płachtę nieba
przeżegnano strony świata i zaczęło się
życie

słyszę jak padają krople deszczu
widzę jak budzi się ogień
czuję wzrok tych co mnie obserwują

więc podnoszę z kolan
zesztywniały posąg by nauczyć go chodzić
i odpowiadać na uśmiechy

DĘBOWY KONIK

gdy byłem małym chłopcem
dziadek mój wystrugał
dębowego konika
zaprząłem go
do gwiazdnego wielkiego wozu
żeglowałem po niebie
i rósł mój rumak
na miarę przestrzeni
rósł i nie mieścił się
w pudle z zabawkami
w pokoju
na dachu mojego domu
pozostał w nieosiągalnej przestrzeni
zaprzęgnięty do wozu
dębowy konik

* * *

powróciłem z daleka
z bardzo odległych stron
mieszkałem na skraju wyobraźni
była to kamienna wyspa
na której karmiłem ptaki

teraz gdy z trudem przypominam sobie
moją chatę na wyspie
nadal wybiegam codziennie rano
rzucam wokół siebie pszenicę
czekam na krzyk ptaków
daremnie rzucam ziarno
w kamienne serca posągów

a ptaki krzyczą nadal
w moich dłoniach
domagają się

* * *

burzę w sobie zastygłe ulice
gdzie tyle jest czasu i powietrza
i obcy mi ludzie wchodzą we mnie
gdzieś za mną odchodzą dalej
obnażając tylko okna na świat
przewrócone krzesła obecności
znaleźć inne miejsce
gdzie wiatr inaczej
budzi ramiona do ruchu —
podnoszę na ostatnie cztery nogi
mój ocalony świat

* * *

gdy w górach widziałem orła
miałem niezwykle szczęście
wisał nade mną jak drugie słońce
w jego locie była samotność
i nawet jego cień przynależny ziemi
był nieuchwytny

stałem na wyraźnym wzniesieniu
byłbym pewnie łatwym łupem
jak ziarno mały
lecz było nas troje
ja i dwa cienie

* * *

złapano mnie na schodzeniu w dół
w nagłą przepaść sumienia
ręce wykręcono do tyłu dano po twarzy
dokąd się pchasz — światło jest w przeciwnym kierunku
tam żyją ludzie mają swoje cztery ściany
wielkie sprawy swoje potomstwo

i poszedłem w górę tak że przerosłem
moje wyobrażenie o przestrzeni
zrozumiałem że ten na ziemi ostatni mój ślad
to miejsce do którego
już nigdy nie trafię

OBLICZE WIELKOŚCI

Oleńce

kłaniam się wam moje oczy
kłaniam się wam moje nogi
kłaniam się wam moje płuca

jestem najbogatszym człowiekiem
cały błękit nieba jest moją własnością
zieloność wszystkich łąk
lot każdego ptaka

ja który nigdy nie istniałem
kłaniam się wam wszystkim
jesteście obliczem wielkości dla mnie
pośpny i martwym
lecz nikt z was nie ma takiego sufitu
nad sobą
gwiazdnej nieskończoności

jedyna ty
potrafisz mi przynieść
więcej niż cały świat

* * *

przyniosłaś mi garść źródlanej wody
czytałem twoje dłonie
byłem pewien że być z tobą
znaczy gasić pragnienie

lecz z drugiej strony twojej twarzy
odszukałem
lot ptaka

DOM

twój o ścianę rozbity cień
odwinięta z pościeli obnażona
po żywą tkankę czasu
odszukuję w tobie wzruszenie
rozchyleniem warg nikłe słowo
klejnot bez wartości
wychylamy się z okna
aż do krzyku ziemi by odnaleźć
nasze twarze poza światem
wysoko leci ptak w źrenicy
jesteśmy źdźbłem trawy na gniazdo
może całym drzewem

* * *

przestronnym spokojem miasta
w oka mgnieniu ten odruch wstydu
dłóćmi godzin
twoje usta obrane ze złudzeń
udaje mi się scalić
nieważne słowa
które będę przypominał z głębi pokoju
będę obdarzał je znaczeniem ciała
i nawet gdy jesteś ze mną
staram się rozpoznać
nieodparte
ogniska
oczu

SMUTNY DOM

znam drogę chociaż ciężko tam trafić
stoi na skraju snu i przebudzenia
pod strzechą kryją się wszystkie marzenia
i wszystkie pretensje

przed domem jest mały ogródek z kwiatami

w smutnym domu smutni ludzie mieszkają
odwiedzam ich rzadko
bo droga kręta i daleka
smutni ludzie czekają jednak na mnie
z kolacją co wieczór
ze śniadaniem co rano
gdy muszę już wracać
podarowują mi białe tulipany
wracam wzdłuż kocich śladów
odciśniętych na prześcieradle

gdy otwieram oczy
zacierają się wzrokiem bukietu

DZIWNIE SAMOTNE

stare mury
małą stanowią przeszkodę
dla naszej wędrówki
nie zauważamy ich
czas owinął je łagodnym cieniem
na murach napisy kredą
je też odrzucamy

wystarcza nam nasza bariera
z którą nie możemy sobie poradzić
drogowskazy na naszej drodze
spotykane
je też odrzucamy

wystarcza aż do wiatrów porywistych
które wyrywają przydrożne drzewa
pozostawiając głębokie rany
słońce smugami po ścianach domów
po kwiatach wczesnej wiosny
rozchyła wargi
płynie dalej wzdłuż kamiennych

martwych fundamentów
czasu minionego

wystarcza nam nasze milczenie
wobec opuszczonych domostw
wobec ptaków strąconych w locie
niewielu rozumie brak słów
choć usta rozchylają się
zamykają jak gdyby chciały mówić

szeptem zmroku
często wracają do mnie
zapomniani przyjaciele
a miasto rodzinne
z abażurem majaczących lamp
jest dziwnie samotne

MALUJĄC PORTRET

usiądź wygodnie
przyjrzę się twoim pragnieniom
zbrodniom zawieszonym w powietrzu
którym zabrano chwilę pamięci

malując portret wyjdę od środka twarzy
aby czynom nadać znaczenie przemijania
głęboko zapada się twoje oblicze
patrz mi w oczy

w życiu przeszedłeś wzdłuż i wszerz
lecz ta dalekość spojrzenia
nie jest twoim dziełem
rozdarcie między tak a nie
a wstrzymuję się od głosu
nie jest twoim dziełem

to może zamalujemy
szczegóły twarzy tak byś został tylko
podobieństwem

GLÓD

gdy stoję nagi przed rozwydrzonym tłumem
żądającym śmierci mojego głodu
na przekór nawoływaniom powiem — pragnę

jak umarły w podziemiach sumień
dorastam łaknąc choćby strugi światła
która tępo rozcina martwy ciemny pokój
przez dziurkę od klucza
moja twarz jest taka samotna
tak daleko jej do rąk nóg tułowia
jest na końcu świata
a słowa
koraliki różańca ucałowane po stokroć
bym w godzinie śmierci głodu mego
dotknął doskonałości

jako skazańca zamkną mnie w celi
pokarmem będzie milczenie
ono zagra wolność czterech ścian
i to że na zewnątrz
wysoko
tańczy ptak

* * *

musiał z konieczności się wyrzec
tego że leży na szali wagi
co nim tak miota
by pogrozić pokój swoją osobą
od drzwi do okna
wyrzeka się słów na rzecz milczenia
ważony wraz ze swoimi grzechami

męczą nas nasze gesty
ciepłem dłoni
rozpalają w nas choćby kwiaty
usypiamy odpływem krwi
lecz oczy wierne treści życia
otwierają świat
odkładając winy

choć krok mu słabnie
unosi ramiona do lotu
głębiej
o ostatni dół

SPOTKANIE

błękitna pustko
nie słycać już wiatru
tamte niebieskie lasy pękające fale
ostatnie błyski spóźnione eksplozje
lecz twoim obnażeniem jest
pościel starannie ułożona oczekująco
minutom darowana dokuczliwa mnogość
utracony wymiar — poczęcie

pamiętasz ostatnią zimę
zastygający żywioł jakim jest morze
ogromne lodowate drzewa
gdy dotknęłaś twarzy
przeraziło cię to śmiertelne ciepło

purpurowa pustko
ten czający się krzyk mieszka w tobie
czeka aż doszukasz się obecności

SMIERĆ PSA

bunt we mnie nie wybucha
lecz rośnie
ja go do siebie przyzwyczajam
wygrzewam pod pierzyną
gdy jest już tak ogromny
że się we mnie nie mieści
wtedy ucieka w nocy spaceruje
nieoświetlonymi ulicami
szczeka ten kundel na świat

nikt go nie słucha nie rzuca ochłapów
taki nieposkromiony bunt mają wszyscy
niektórzy starannie go pielęgnują
inni ćwiczą batem
a ja machnąłem ręką
nad moim marnym wybiedzonym psem
w gazetę zawinałem
wsadziłem pod pachę

DZIURAWY GARNEK

cały ze stali
mógłbyś być hełmem żołnierza
lecz nie dziurawym garnkiem
gdyby przeszła cię kula
spoczywałbyś w chwale bohaterstwa
a tak śmietnikowy garnku
wspomnieniem tli się w tobie
taniec ognia
który z dnia na dzień
trawień okryte emalią ciało
bulgotałeś w zachwycie

dziurawy garnku mimo wszystko
masz w sobie coś z człowieka
brak bohaterstwa

* * *

zdoyleś doskonałość
ciężkich dłoni budując przestrzeń
która zaciska się wokół ciebie
jak pętla to światło zachodu
czerwone aż po przeguby
od łopaty i mrozu

zdoyleś drewnianą koronę
i fortunę tego świata
słowa bez wartości
kamienny ukłon — poniżenie
i wolność która
nie rodzi się z nienawiści

W POSZUKIWANIU PRAWDY

1

schowajcie księgi mądrości
słowa bezdomne
nikt nie potrafi ich czytać

a w kapliczce twoich dłoni
zapłoncie
lampka oliwna

2

wsluchaj się w bicie serca

oprzyj czoło o martwą ścianę
ten chłód
to wnętrze kamienia które
zamyśliło się na śmierć

prawda
nie jest na początku ani na końcu
ani pośrodku drogi
prawda jest wszędzie
i dlatego jej nie ma

KALECTWO

jestem kulawym stołkiem
i jak każdy wstydę się
mojego kalectwa
lecz cóż począć takim mnie stworzono
nawet nie mogę się skarżyć
stoję w kącie podpieram się o ścianę
czasami słyszę co dzieje się u sąsiadów
i tak sobie myślę
że może po tamtej stronie
w takim samym kącie
jakiś kulawy stołek jak ja
dotyka ściany
wierząc w ucłowieczenie

* * *

huragan z nieba uderzył
jak skrzydło ogromnego ptaka
lub jak bomba o nieokreślonej sile
ptak wyrastający z atomowego grzyba
jest jak starzec z długą siwą brodą
aż do środka ziemi
gdy przyłożysz ucho — słyhać
przyspieszony tętent koni
to serce wszechrzeczy
ucieka przed samym sobą
by nie spotkać ludzi

by ślady które zostawiamy za sobą
nie wyprzedziły naszej chęci trwania

* * *

zapewne istniejesz bo wiem jak cię nazwać
tyloma słowami zniekształcone cienie
słyszę jak podchodzisz do samej głowy
otwarcie oczu uderzają fale

patrz matko ten bezmiar już kona
trawy nasycone słońcem ujmę dłonią
to będzie najobfitszy udój
mleka senny smak

i chciały przemienić
przedmioty swoje ciała będąc na wyciągnięcie
ręki

ZWYCIĘZCA

twój cios zawiśnie w powietrzu
jak martwy posąg uczyniony z wiatru
starcy pokiwiają głowami
ich siwe brody będą jak rzeka
w ciągłym nurcie
twój cios jak ślepy kamień
ugodzi w sam środek słońca
by zetrzeć na proch tysiące cieni
ich żałobny orszak
pukający do twoich oczu
do twojego mózgu — wyteżasz słuch
ktoś szarpie ciebie za ramię
zaspaleś na ostatnią chwilę życia

PRZED SOBĄ

nikogo jeszcze nie słyhać
nawet zegar
beziemiennie odmierza czas
rozplywające się kształty
w bezruchu
poczucie strachu

gdy usłyszałem kroki
wiedziałem od razu
że to ja sam
runąłem w dół
w nieskończoność nocy
by potwierdzić własną obecność

obudziło mnie nagle pukanie
do okna
czy to ty przyjacielu
chcesz się zwierzyć
nagim ścianom

* * *

biodrami rozpycha to wnętrze
owoc co cierpko dojrzał
i pestki uronił
w niebie szarym
by cicho brzmiało wzrastanie

a drzewo u drogi
kłania się dniem chropawe
i widzę matkę
z chustą na głowie
niesie w sobie
świat

* * *

kobieta robi sweter na drutach
zgarbiony po samą ziemię
nieuchwytny jak nurt rzeki
w ciągłym przemijaniu

kobieta nakrywa do kolacji
kładzie rybę o srebrzystej łusce
ręce milczące
opiera o biały obrus
zamyślane w bezruchu
osaczone

kobieta patrzy z przerażeniem
w lustro
na zwiędniętej pościeli
kocie ślady

RADOŚĆ CODZIENNOŚCI

wielkie bywają słowa i czyny
tylko codzienność jest szara
nikt jej nie roznieci
nie zapłoni

w szaleństwie kwiaty
kwitną na wskroś
jest takie bliskie i takie czule
to barwne kwitnienie
nasturcji chorej na jesień
lecz w przebłyskach dnia
gdy z deszczu obsycha rynna
otwieram okno
aby rozprostować skrzydła
moim tysiącom ptaków

WIGILIA 80

tam na skraju ziemi roztrwonione dłonie
wznosiły modlitwy skazane na wieczność
tam na skraju nieba była wielka cisza
do nas tylko dotarły urywane słowa
jak zeschnięte liście myśli uciekały
lecz czasami na krótko
by oszukać ślady istnień czekałem
może nieznajomy zdobędzie odwagę
by podejść do ludzi usiąść do kolacji

tę ogromną przestrzeń zagubiła nieskończoność
wymiarów stołu

SOKÓŁ

gdy szaleństwo obrasta w skórę
wyciągnięta dłoń na której sokół
z kapturkiem na oczach
by nie widział cienia na niebie
tych rozpostartych skrzydeł które
opierzone już uległością przenikliwym
głosem gwizdka — wracaj do mnie
sokole zabij w sobie ten lot podniebny
to serce jak kamień ogłuchłe
na tępe do bicie pozornie łaskawe
ten pan twój i władca ku słońcu
wygiętą ręką rzuca cię do stóp
upadły tak nisko że tylko ty zrozumiesz
wielkość i oddanie dwa przeciwne bieguny
gdzie tylko równoważnia
nie znaczącego nic życia pozwala wierzyć
że ten kaptur na oczy to inny sposób
spojrzenia

ORSZAK

wszystko wydarzy się w cieniu wielkiego domu
otoczonego kręgiem zdarzeń zbiorem
koncentrycznych kół i tylko ten spokojny orszak
z kobiet i mężczyzn zaplątanych w sidła
uwikłanych w najprostsze czynności
będzie wpisywał własne życie
pozorował nieistnienie wielkiego domu
na podobieństwo samotności nas wszystkich
oddanych milczącemu uczestnictwu
w urojonych orszakach na granicę wyobraźni
aby wymazać z ciemności tajemnicze światła —
przecież nikt jeszcze tam nie wszedł
nikt nie zapukał do drzwi
nie ogłosił się dyktatorem

wszystko wydarzy się w cieniu ludzi
dotkniętych
śmiertelną chorobą władzy

* * *

jest jedna strona
świat ma jedną stronę
oszust i złodziej ma jedną twarz
żadnych kart nikt nigdy nie znaczył
tylko strony mają cztery razy
tak
jak komedia słów grana przed
śmiercią

stracono

ucięto tamte trzy strony
świata
nikt nie przyznał się do podwójnej gry
i wszystkich cieszyły znaczone karty
tymczasem ziemi
niepotrzebne są żadne wymiary
to tylko człowiek chce być
królem

* * *

zawsze ogarnia mnie ten sam niepokój
gdy ze skowytami zatraskują się drzwi
mam wrażenie że są niepowtarzalne
że za każdym razem są inne
jakby nigdy nie miały własnego oblicza
i z innym jękiem
krzyczą za mną — żegnaj
są tak bezimienne
że o nic nie mogą być oskarżone
za sobą zamykają tylko przestrzeń
załamują tylko światło
lecz gdy czuję rdzawą klamkę
nie muszę wypatrywać w ciemności
ręki przyjaciela
ona już odeszła z moich oczu
uciekając przed wściekłym ujadaniem
chorych na wyobraźnię drzwi

DOŚCIGNIĘTY

wyobraźmy sobie że ze wszystkich stron
biegną do mnie stada koni
ich oddechy są tak miarowe
że słyszę jak narastają we mnie
dławię się ich przyspieszonym tętnem
i przychodzi chwila w której muszę zgiąć
stratowany
lub przeistoczyć się w ich oddech
w skurcze ich mięśni w ich kwaśny pot
muszę jak one kopytami miażdżyć
własny cień

muszę być koniem dumnym świstem bata
muszę być pędem muszę być ślepą równiną

konie przeleciały na przestrzał moje krwawe myśli
przefrunęły jak ćmy przez światło mojej twarzy
spojrzałem na dłonie uczynione ze świstu bata
zdumiony

* * *

falszerze sumień głód w waszych ciałach
trawi każdą myśl lecz czym jest reszta
mieszkamy w czynach
wygrzewamy kąty co nam nie wybaczą nigdy
obecności w locie kamienia w ślepych ciosie

rozstajemy się z każdym dniem
jak z brudną koszulą — odczytaj rzeźby wiatru
twarz niewątpliwie obecną lecz oczy odległym ptakiem
szukają spełnienia pragnień

dokąd biegniesz
czy znasz chwilę w której
wypełnia się życie i wieczność

kamienia

GLÓD MORZA

1.

Żdźbła trawy na gniazdo, całe naręcza spalonych przez słońce morszczyków i ogłuszonych przez wiatr wydmuchrzyc. Zbiera, bo dają spokojny sen. Matka pięciu synów, którzy zaginęli bez wieści.

Spogląda na zachodzące za morzem słońce. Fala jest wyjątkowo spokojna jak na tę porę roku. Ledwie zmarszczona, chociaż jak młoda dziewczyna.

I przyszła po matkę, miała zielone oczy.

— Mama tak zawsze, od wielu lat, ale nic nie da się na to poradzić.

Poszły spokojnie w głąb lądu.

Nachyliłem się nad mokrym jeszcze morszczykiem, ledwie wyrzuconym przez morze. Uniosłem do ust. Pachniał dziewczęcym ciałem, chociaż było słyhać ciche modlitwy matki. Nie spostrzegłem, jak wrósł w moje ręce, stał się ciałem. I morze podeszło do moich kolan, stało się ciałem.

Na horyzoncie zakołysał się zaginiony kuter.

2.

Nie znam tych białych ptaków z uporem naśladowujących zło-
wrogie pomrukiwania morskich głębin. Skrzydła niczym śmi-
gła utkane ze strug smaganych wiatrem. Tańczą najpiękniej-
szy taniec świata do najpiękniejszej uwertury.

Spostrzegłem nagle, że jeden z ptaków zaplątał się w twoje
włosy. Biegłem, aby zabić ptaka, który uderzał skrzydłami w
twoje ramiona, policzki.

Byłem już blisko, odleciałaś... Na zawsze połączona.

Siedziałem wpatrując się w otchłań. Słońce dawno już za-
szło. Nie było ptaków, chociaż wwiercał się we mnie ich krzyk
nieobecny, dręczący myśli szum fal dotykających brzegu.

Poczułem się bardzo samotny i opuszczony. Zacząłem znosić
wyschnięte morskizyny, trawy, wyrzucone przez morze deski.
Roznieciliśmy ogień. Włożyłem ręce w sam środek ogniska.

Byliśmy razem.

3.

Obrane z łuski fale do żywego mięsa, z łoskotem obijane o kondukt pali wbitych w dno. Przytulę w tańcu białą grzywę konia unoszącego się na fali. Dotrę do samego dna, aby odnaleźć na piasku ślad pierwszego człowieka. Podobno szukał ziemi obiecanej.

Wszyscy zaczęliśmy wychodzić na brzeg. Ryby w milczeniu podążały w głąb łądu. Za nimi małże, meduzy, wrzaskliwe mewy. Wszyscy zaczęliśmy się schodzić na pogrzeb Starego Boga, który rozumiał głód morza i nasze oczy pełne horyzontów. Szliśmy razem, aby oddać pokłon naszym obiecany przyładowkom ciepłych i przyjaznych dłoni.

Twoje zielone oczy patrzyły przeze mnie. Twoje ręce, niczym mewie skrzydła unosiły się we mnie.

W kościele, gdzie stała trumna, spoglądał na nas z krzyża Chrystus.

On wiedział najlepiej.

SPIS TREŚCI

*** (tu umrzeć)	5
W otwarte ramiona	6
Świątynie głodu	7
*** (zapatrzyłeś się ...)	8
*** (nie mówmy ...)	9
*** (w tych trawach ...)	10
*** (ktoś ciągle buduje ...)	11
Blisko siebie	12
W dziewiątym miesiącu	13
*** (zaczęty muśnięciem ...)	14
*** (w której to godzinie ...)	15
Myśl	16
Puste stągwie	17
*** (jakie to czyny ...)	18
W oczach	19
Zródło	20
*** (zająły nas ...)	21
*** (wołasz mnie ...)	22
*** (swoich palców ...)	23
Zagubione kroki	24
Plomień	25
*** (doskonałość czterech nóg ...)	26
*** (rzucono do stóp ...)	27
Dębowy konik	28
*** (powróciłem z daleka ...)	29
*** (burzę w sobie ...)	30

*** (gdy w górach widziałem ...)	31
*** (złapano mnie ...)	32
Oblicze wielkości	33
*** (przyniosłeś mi ...)	34
Dom	35
*** (przestronnym spokojem ...)	36
Smutny dom	37
Dziwnie samotne	39
Malując portret	41
Głód	42
*** (musiał z konieczności ...)	44
Spotkanie	45
Śmierć psa	46
Dziurawy garnek	47
*** (zdobyłeś doskonałość)	48
W poszukiwaniu prawdy	49
Kalectwo	51
*** (huragan z nieba ...)	52
*** (zapewne istnieje ...)	53
Zwycięzca	54
Przed sobą	55
*** (biodrami rozpycha ...)	56
*** (kobieta robi sweter ...)	57
Radość codzienności	58
Wigilia 80	59
Sokół	60
Orszak	61
*** (jest jedna strona ...)	62
*** (zawsze ogarnia ...)	63

Dośćcignięty	64
* * * (fałszerze sumień ...)	65
Głód morza	66

Wydawnictwo Książki Klasycznej 1908
Wydawnictwo Książki Klasycznej 1908
Wydawnictwo Książki Klasycznej 1908
Wydawnictwo Książki Klasycznej 1908
Wydawnictwo Książki Klasycznej 1908

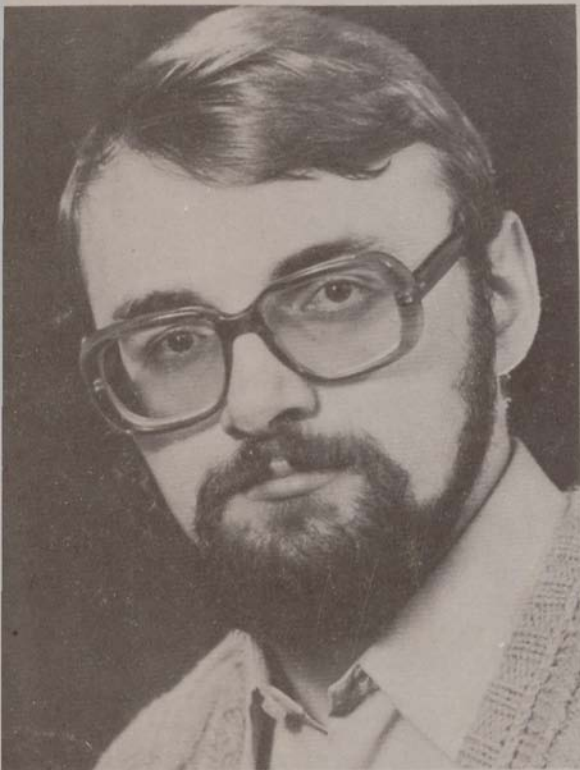
Wydawnictwo Morskie Gdańsk 1986
Wydanie pierwsze. Nakład 900 + 100 egz.
Ark. wyd. 1,38. Ark. druk. 4,5.
Zakłady Graficzne w Gdańsku, ul. Trzy Lipy 3.
Zam. nr 695. L-5

6100

WOJEWÓDZKA I MIEJSKA
BIBLIOTEKA PUBLICZNA
im. M. Dąbrowskiej
w Słupsku

Nr inwent. 135

Wiesław Ciesiel-ski urodził się w 1959 r. w Słupsku, pisał wiersze, był redaktor w „Tęczy”. Jego wiersze opublikował w „Literaturze i sztuce” i „Morza”. Jego wiersze ukazywały się na łamach prasy, a także w tomiku *Poezja młodych* (1980) i almanachu *Obecność* (1983) opublikowanych przez SSK „Pobrzeże” w Słupsku. W 1985 r. wydany został przez tę samą oficynę debiutancki tomik Wiesława Ciesiel-skiego *Kraina milczenia*. Tomik *Głód* otrzymał główną nagrodę w konkursie o laur „Gryfa Słupskiego” w 1984 r.

Cena zł 75,-

ISBN 83-215-9208-2